

geçen ay

Geçtiğimiz Haziran ayı içinde işçi hareketleri tarihimizde görülmemiş bir düzeye ulaştı. Yüzbinleri bulan işçiler, iktidardaki işbirlikçi güçlerin, işçi mücadelesini durdurmak ve işçileri ilelebet patronlara köle etmek amacıyla 'hazırlayıp meclisten geçirdikleri sendikalar, toplu sözleşme ve grev kanunlarına karşı direnişe geçtiler. 15 ve 16 Haziran tarihlerinde İstanbul ve İzmitteki bütün fabrikaların işçileri, şu veya bu sendikaya bağlı olma farklarını ve işbirlikçilerin bütün tertiplerini bertaraf ederek yürüdüler. İktidar işçilerin karşısına polis ve askeri çıkardı. Çakışmalar sırasında üç işçi şehit oldu. Daha sonra iktidar sıkı yönetim ilân etmekten başka çare bulamadı.

Bu olayların içyüzünü öğrenmek, iktidarın gerici propogandasına kanmadan gerçekleri ortaya çıkarmak, Türkiye'nin geleceği hakkında önemli tespitler yapmak için gereklidir. Aslında iktidarın halk kitlelerini sömürme ve baskı altında tutma politikasının bir parçası olan ve işçilerin direnişine konu olan kanunlar, diğer baskı kanunları, vergiler ve zamlar, Personel kanunu ile yanyana düşünülmelidir. Türkiye'nin her yerinde kitlelerin gerici iktidara karşı direnişi çığ gibi büyümektedir. Kitle hareketleri karşısında sömürüyü eskisi gibi rahatça sürdüremiyen işbirlikçiler böyle baskı kanunları çıkararak bunu sağlayacaklarını, kitleleri baskı altına alabileceklerini sanmaktadırlar. Kitle

hareketleri karşısında ayağı yerden kesilen iktidar polisleri ve emperyalizm biçimsel demokrasiyi terkedip, 27 Mayıs Anayasası'nı ortadan kaldırmak istemektedirler. Sıkı yönetimin bu amaca hizmet edeceği umulmaktadır.

Aşağıda anlatacağımız söylediklerimizin kanıtı olacaktır.

İşçilerin çıkmaması için eyleme geçtikleri kanunların nitelikleri nedir? Bunlarla ne yapılmak istenmektedir. Önce bunu, özet olarak saptamak yararlı olacaktır.

Yeni Sendikalar Kanunu, Anayasanın tanıdığı sendikalaşma özgürlüğünü ortadan kaldırmaktadır. Bu kanun çıkarsa iktidarın yanında olan, işçilerin değil patronların tarafını tutan TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar dışında sendika kurmak olanaksız hale gelecektir. Zira, bu kanuna göre, bir iş kolunda işçilerin % 35 ini temsil etmeyen sendikalar toplu sözleşme yapamayacaklardır. Örneğin işçilerin büyük mücadeleler vererek Maden - İş'e geçtiği Sungurlar, Demir Döküm, Singer fabrikalarında Maden İş bütün işçileri temsil etmesine rağmen Maden İş koluna bağlı işçilerin % 35 ini henüz temsil etmediğinden toplu sözleşme yapamayacaktır. Onun yerine bu fabrikalarda hiç üyesi bulunmadığı halde sarı Metal İş veya Çelik-İş toplu sözleşme imzalıyabilecektir. Tabii işkoluna hangi iş yerlerinin gireceği sorunu da gene bu kanunu hazırlayanlar tarafından karara bağlanacağından TÜRK-İŞ'e bağlı olmıyan Sendikaların % 35 i bulması her zaman önlenebilecektir. Tabii işçi haklarının savunucusu birçok sendika da yıkılmak zorunda kalacaktır. İşte patronların iktidarı ile patronların sendikası TÜRK-İŞ'in işçi mücadelesine kurdukları tuzak böyle bir tuzaktır. Türk-İş genel başkanı Seyfi Demirsoy bu yüzden Başbakan'a «Bizi en iyi anlıyan politikacı sizsiniz» demiştir.

İşçilerin, kendi menfaatlerini savunmadıklarını anlıyarak her yerde yoğun bir mücadele açtıkları sarı sendikalar kanunların kanadı altında, işçileri köleleştirme işinin komisyonunu almaya devam etmek istemektedirler. Başka türlü ayakta duramayacaklarını anlıyarak iktidarın ve patronların kucağına koşmaktadırlar. Esasen işçiler patronlara karşı mücadelelerinde sarı sendikaları her zaman karşılarında bulurlar ve onları yıkmadan mücadelelerini başarıya ulaştıramazlar.

Gene bu kanunla işçinin dilediği sendikaya üye olma özgürlüğü yok edilmekte, sarı sendikadan istifa edebilmek bile çok zor şartlara bağlanmaktadır.

Yeni federasyon ve konfederasyonlar kurulması önlenmekte, TÜRK - İŞ'in bir tekel olarak varlığını sürdürmesi sağlanmaktadır. Zaten kanun Türk-İş yöneticileri tarafından hazırlanmış ve iktidarla da görüşülüp bugünkü şekline getirilmiştir.

Diğer taraftan yeni kanunlar, grev yapmayı çeşitli kayıtlara bağlayarak olanaksızlaştırmakta, patronlara işçileri ezme, sindirme konusunda geniş olanaklar sağlamaktadır. Örneğin grev yapmak için 6 gün önceden bildirme koşulu getirilmekte, patrona her türlü grev kırılcılığını sahneye koyma fırsatı verilmektedir. Bir grevden sonra, patron bütün işçilere zulmetse, toplu sözleşme maddelerini uygulamasa bile 6 ay içinde yeniden grev yapılamayacağı hükmü getirilmektedir.

Büyük bir gizlilik ve süratle çıkarılmak istenen bu kanunla Anayasanın getirdiği birçok özgürlük yokedilmektedir. Gazetelerde yazılar yayınlayan birçok profesör ve uzman bu durumu dile getirmişler ve protesto etmişlerdir.

İşte işçiler bu kanunlara karşı direnmişlerdir. Direniş sırasında işçi ve halk düşmanları bir cephede, işçi mücadelesinden yana olanlar bir cephede toplanmışlardır. İktidardan TÜRK-İŞ'e kadar uzanan gerici cephe, işçi hareketini halkın gözünden düşürebilmek için büyük bir karalama kampanyası açmışlardır. Bunlar işçi hareketine «anarşi, ayaklanma, çapulculuk, tahrik» damgasını vurmaya çalışmışlardır. Elbette işçiler haklarını almak için hertürlü olanağı kullanarak mücadele edeceklerdir. Bu bütün çalışan kitlelerin hakkıdır. İktidar ve çevresindekiler karalamalarını isbat etmek için en ufak bir delil gösterememektedirler. İşçi hareketi, tam bir ağırbaşlılık içinde gelişmiş ve doğru hedeflere yönelmiştir. İddiaların aksine hakları ellerinden alınan, haksızlığa saldırıya uğrayanlar, ölenler işçilerdir.

Bu durum, bütün çalışan kitlelere, düşmanlarını tanımak için önemli bir fırsat vermiştir. Buradan çıkaracağımız çok önemli dersler vardır. İktidarda bulunan gerici güçler, kitle mücadeleleri güçlenip yaygınlaştıkça baskı ve zulüm tedbirlerini arttıracaklar, her türlü faşist zorbalığı egemen kılmaya çalışacaklardır. Fakat kitlelerin gücü karşısında hiçbir zorbalık ilelebet süremez. Kitleler yenilir, yenilir, yenmesini öğrenerek mutlaka zafere ulaşırlar. Kitle mücadelesinin tarihî mantığı budur. Halk düşmanları ne kadar güçlü görünürlerse görünsünler tarihin bir gereği olarak yok olmaya mahkûmdurlar.

Bugün sıkı yönetim altındaki bölgede, işçiler hiçbir anayasal hakkı kullanamamaktadır. Yüzlerce işçi işten atılmakta, işçi önderleri tutuklanmakta, ilerici örgütler çalışamaz hale getirilmektedir. Patronlar, durumu iyi bir fırsat olarak görüp, işçi mücadelesine darbe vurmak için kullanılmaktadırlar. Daha kısa bir süre önce yılmadan mücadele ederek demokratik hakları kazanan Sungurlar Kazan fabrikası işçilerinden 110 kişi tazminatsız ve ihbarsız işten atılmışlardır. Diğerleriyle birlikte işten atılanların sayısı 300 ü geçmektedir. Öte yandan, üç aydır grev yapan İzsal fabrikası işçileri, hiçbir hakları verilmeden işbaşı yapmaya zorlanmışlardır.

Mal ve can güvenliğinden sözedenler bu durum karşısında ne diyeceklerdir? Aslında onlar yalnızca patronların mal ve can güvenliğinden söz etmekte ve onu korumaktadırlar. İşçiler ise hertürlü haklardan yoksun olarak bütün halk kitleleriyle birlikte sömürü ve zulme mahkûm edilmek istenmektedir.

Görülüyor ki, demokratik hakları uğruna mücadele, haklı olduğu kadar çetindir. Fedakârlık ve yiğitlik isteyen bir mücadeledir. Görülüyor ki demokratik hakları uğruna yalnız teknik personel mücadele etmemektedir. Bütün halk kitlelerinin mücadelesi aynı hedefe yönelmektedir. Bu mücadele, bütün halk-kitlelerinin omuz omuza vermesiyle zafere ulaşacaktır.

Şimdi ilericiğin ölçüsü, halk düşmanlarının baskı ve zulmüne karşı durup onunla mücadele etmektir. Çalışan kitleler mutlaka halk kitlelerinin sömürü ve baskıya karşı direnişi içinde yer alacaklardır.

VERGİLER, ZAMLAR VE PERSONEL KANUNU

Personel kanunu meclislerde görüşülüyor. Dergimiz baskıya verildiği sıralar, kanun kapsamını belirleyen 1. madde ve Teknik Personelin kanun içinde kalması 21 oyla kabul edilmiştir. Bu görüşmeler sırasında mecliste 37 milletvekili bulunmuştur. Yani personel kanunu gibi kitleleri ayaklandıran, 5000-6000 kişilik forumlar ve boykotlarla karşı durduğumuz bir kanunun kabulü için 21 parmak yetmiştir.

Teknik Personelin 6, 7, 8 Temmuz tarihlerinde yaptığı boykot ve Teknik Personel Sendikası kongresi ile ilgili yazı ve haberleri diğer sayfalarımızda bulacaksınız.

Bu arada akla hayale gelmedik vergiler getirilmiştir. Esasen güç durumda olan kitleler, daha fazla açlık ve sefaletle itilmişlerdir.

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Yazımızın başında da açıkladığımız gibi iktidar artık ayakta duramamaktadır. Bozulan ekonomik durumu düzeltmek için vergiler koyup, fiyatları yükseltirken, bir yandan da 27 Mayıs Anayasası'nı çiğniyen kararlar çıkararak zorbalığa yönelmektedir.

İstenen, her zaman ayak bağı olarak gördükleri Anayasayı yokedip, açık bir faşizmi egemen kılmaktır. İşbirlikçiler, sıkışıkça bu yola kaymaktadırlar.

İktidarın, Anayasaya aykırı davranışlarından sonuncusu Başbakan hakkındaki soruşturmayı durdurması idi. Anayasa mahkemesi bu kararı iptal etti. Her türlü denetimden uzak olarak yürütülen soygunun akıl almaz bir pişkinlikle kılıfına uydurulduğunun delili olan bu durum iktidara ağır bir darbe indirdi.

Bu arada Danıştay da Başbakan'la ilgili birtakım yolsuzlukları açığa çıkaran Başbakanlık yüksek Denetleme kurulu üyelerinin gerekçesiz olarfele uzaklaştırılmaları kararını iptal etti. Bu durumu önceden tahmin eden iktidar yetkilileri bu üyelerin kadrolarını da iptal etmişti. Danıştay kararı daha öncekilerde olduğu gibi uygulanmadı. Denetleme kurulu üyeleri bu durumu yolsuzluklar için yeni bir delil olarak değerlendirdiklerini açıkladılar.

Bütün bunların sonucu olarak iktidar partisi içinde anlaşmazlıklar çıktı. Sömürüden pay alma yarışı içindeki işbirlikçiler kendi aralarında mücadeleye giriştiler ve parçalandılar. Kitle mücadelesi güçlendikçe bu parçalanma hızlanacaktır.

İşte geçen ayın genel görünüşü budur.